

naturligste Maade, forekom det hende, at han var bleven bleg.

»Jeg veed det naturligvis,« sagde han. »Jeg kender jo hans Ringning. Men jeg vilde ikke lukke Bæstet ind.«

»Hvorfor?«

»Du veed jo godt, hvad han kommer for. Og nu synes jeg, ved Gud, jeg har hældt nok i den Whisky-tønde.«

Skønt hendes Hjerte endnu dirrede, lod Jytte sig berolige af hans Forklaring. Men da de efter Bordet satte sig ud i Haven, og Karsten her tydeligt anstrengte sig for at være morsom og faa hende i godt Humør, spurgte hun igen sig selv: »Bedrager han mig?«

Hun havde altid fundet, at de Skinsyge-Dramaer, som de fleste Ægtefolk opførte for Alverdens Øjne, var lige nedværdigende for begge Parter, og hun havde lovet sig selv, at de skulde tjene hende til Advarsel. For ikke saa længe siden havde hun mødt sin tidligere Veninde Jenny Brammer, der ganske forbrølet betroede hende, at hun lige havde faaet Beviser paa sin Mands Utroskab. Ved Hjælp af en falsk Nøgle havde hun aabnet hans Skrivebords-skuffer og fundet to Damebreve, og nu vilde hun sætte sig i Forbindelse med et Privatopdager-Bureau for at faa Forholdet oplyst. I sit Had til ham gav hun deres intimeste Samliv til Pris med en Raahed,